

Social- og Indenrigsudvalget Vedrørende lovforslag nr. 196

Randers 18/6 2020

Folketingssalen den 17/6 2020

At der følger 50.000 kr. med hvor vi borgere bor er et fornuftigt incitament, så kommuner ikke tvangsfjerner børn til den anden ende af landet og ødelægger barnets og forældrenes liv på den måde. At give kommunerne et økonomisk incitament til at beholde egne borgere er fra vores synspunkt et godt incitament for kommunerne til at beholde egne borgere. Problemet opstår når en borger er over 18 år og det relevante tilbud er i en anden kommune. Men problemet eksisterer allerede, da børn tvangsfjernes til kommuner, som ikke indeholder relevante tilbud til barnets handicaps. 69 procent af anbragte børn har adfærdsvanskeligheder, hvilket vi forstår som handicaps. Børnene bliver tvangsfjernet under påskud om, at de kommer i en egnet pleje og i et egnet pasnings-/skoletilbud. Det er sjældent tilfældet for anbragte børn. Så problemet eksisterer allerede.

Hvad med de 14.000 børn, der allerede er anbragt?

Anbragte børn har været udsat for en voldsom omvæltning ved at blive taget fra deres familier og vante miljø. Det vil ikke være i barnets tarv at blive hevet hjem af anbringelseskommunen til et nyt plejested, fordi anbringelseskommunen lige pludselig synes at have det relevante tilbud til barnet. Mange af os forældre er flyttet med barnet og har ikke råd til at flytte igen, da vi er blevet parkeret på kontanthjælp med belastningsreaktioner ovenpå anbringelsen af vores børn. På den anden side savner vi vores netværk og mange forældre til anbragte børn pendler som gale for at se deres børn i få timer. At kommuner ikke skal kunne rykke et barn til den anden ende af landet bør løses på en anden måde end ved et økonomisk incitament. Der bør være hjemmel for, at kommuner ikke kan anbringe børn udenfor regionen. Men det giver jo problemet med, at ikke alle regioner indeholder relevante tilbud til borgeren. Den manglende handicappolitik står igen og skriger om, at blive taget hånd om.

Undersøgelse af handicapområdet og økonomiske incitamenter

Hver gang regeringen vil undersøge noget, så oversætter vi det til, at det vil man ikke prioritere, for det bliver dyrt og det skal helst vente til næste regering. Se nu hellere at få lovgivet om at der skal være relevante tilbud til mennesker med handicaps i alle regioner. Et økonomisk incitament til at oprette tilstrækkeligt med tilbud kan gives via tilskud til antal specialpladser en kommune har. En kommune som landets største: København har de fleste relevante tilbud, om end ikke tilstrækkeligt med pladser. Det skal gøres økonomisk rentabelt for kommunen at have tilstrækkeligt og relevante pladser til borgere med handicaps. På den måde undgår vi også ulovlige tvangsfjernelser af børn med handicaps, som ikke fik en plads i sin kommune. Når vi forældre til ulovligt tvangsfjernet børn får behandlet vores sag i Børn- og Ungeudvalg, Ankestyrelsen eller Byretten, så bliver vi spurgt til om vi vil acceptere at vores børn med klare diagnoser på noget sjældent, vil acceptere en generisk psykiatrisk diagnose i stedet. Hvordan kan det spørgsmål på nogen måde være relevant for en forælders kompetencer? Det bør ikke være barnets handicap, som er anbringelsesårsagen, men strukturerne i Danmark afslører at det er derfor mange af os ikke kan få vores børn hjem efter en ulovlig anbringelse af vores børn. Fordi vores børn fejler noget, der ikke er billigt for kommunen.

Et eksempel

Dyspraksi er et ret veldokumenteret handicap, som Socialstyrelsen har udfærdiget en forløbsbeskrivelse til, som kan ses her: <https://socialstyrelsen.dk/udgivelser/born-med-verbal-dyspraksi> Hvorfor er der INGEN pasningstilbud til børn med Dyspraksi i hele landet? 1-2 ud af 1000 børn har Dyspraksi. Dette er blot et handicap ud af mange, som heller ikke findes tilbud til.

Hellere gøre det til forældrenes ansvar og skyld, hvis barnet ikke på mirakuløs vis bliver rask, uden en indsats. Når barnet med Dyspraksi bliver tvangsfjernet, så er det ikke fordi at det bliver sendt til noget egnet. Nej, det bliver sendt langt væk, men dette blot for at forældrene og netværket ikke skal forstyrre undertrykkelsen af det anbragte barn, der ikke får nogen relevant indsats. Når barnet skal i skole, så er en taleklasse det relevante for barnet med Verbal Dyspraksi. Men det tilbud får barnet ikke. Hvorfor ikke? Fordi kommunerne er ligeglade. Vi forældre skriver og skriver om at foranstalte den relevante støtte til vores børn, men intet sker. Der er ingen forskel fra 1920-40'ernes tvangsinstitualisering af børn med handicaps og dagens tvangsfjernelser af børn med handicaps.

Anbragte børn som handelsvare

Når et barn bliver anbragt i en kommune, så gør kommunen alt for at beholde barnet i kommunens tilbud, uanset hvor uegnet kommunens tilbud er. Dette skyldes indtjeningen der følger med et anbragt barn. Det er et problem for hjemgivelse af anbragte børn, da kommunens ansatte vil skrive hvad som helst for at beholde deres indtægt på ryggen af barnet og barnets familie. Dette mangler vi en løsning på.

Sammenfattende

Vi ville ønske, at der var økonomiske incitamentter i L196 på, at oprette specialtilbud til borgere med handicaps. Det kunne klares nemt ved et tilskud hertil. Der er ingen grund til at forværre situationen, som allerede undertrykker børn og voksne med handicaps, som ikke har adgang til den relevante indsats, ved at lokke kommunerne med 50.000 kr. for at beholde egne borgere. I fald er man samtidig nødt til at ordne incitamentet til at oprette specialtilbud i alle regioner.

For anbragte børn, er kommunernes økonomiske incitamentter altoverskyggende. Især for de 69 procent af anbragte børn med handicaps. Det håber vi, vil blive taget med i overvejelserne om ændringsforslag til L196.

1

Venlig hilsen
Kristina Kiettelmann Jensen
Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn